

נלה וגר יעקובי יותר מאושר, יותר נוח לבריות

הנערץ עליו, אומרת בסירוש: מרחב ירושלים, ביקעת הירדן, גרש-עציון, השטח שלאורך כביש לטרון, דרום רצועת-עזה וכל הישובים הקיימים בשטח הים לא יכללו באוטונומיה.

שלום כזה, נוסח יעקובי, אינו קביל אפילו על משתפי-הפעולה של אגר

רות-הכפרים. הבשורה על פי יעקובי אינה אלא תוכנית-אלון מורחבת, תחפשות טריטוריאלית מינוס אוכי

לוסיות גדולות, שיקבלו פיתרון פונקציונלי, כלומר, יצביעו לפרלמנט

הירדני, שאינו יכול לקבוע דבר בגורלם. נכון שיעקובי, הנץ הטורף

לשעבר, התמתן ולמד הרבה מאז ימי גולדה-דיין-גלילי, אבל מכאן וע

לתפיסה של שלום, שיוכל להביא גם להבראה כלכלית, עוד הדרך רחוקה.

יעקובי הוא פוליטיקאי מוכשר ביותר, שניתן לראות בו שמרן מתון,

אולי בנוסח האגף המתנגד למרגרט תאצ'ר במפלגה השמרנית הבריטית,

כהנהגת ארווארד הית'. הוא מתעב בכל ליבו את הפופוליזם הוול' בנוסח דויד

לוי או תמ"י, וקרוב כנך לחבריו לשעבר יגאל הורביץ ולמן שובל.

ההבדלים בנושא זה בינו ובין האגף השמרני השולט (בינתיים) בתנועת-החרות אינם חדים.

יעקובי יחזור להשגת הסכמה לאומית לשנתיים, הקפאת מחירים

הליכוד, לא רק בנושא הכלכלי אלא גם בעיקבות הכישלון בלבנון. הוא אף מדבר על קיצוץ בתקציבי ההתנחלויות, ובנסוגה מהירה מלבנון, כחלק מהתרופה שלו לבעיות התקציביות. כיוון מעשי זה מתקוז במידה רבה עליידי דבקתו של יעקובי ברוב השטחים הכבושים.

תוכנית-השלום שלו, שבה קרא לביצוע חד-צדדי של האוטונומיה בנוסח משה דיין

חשוב זה? מה יעשה יעקובי, כדי להשיג את מה שנכצר משר-האוצר הנוכחי?

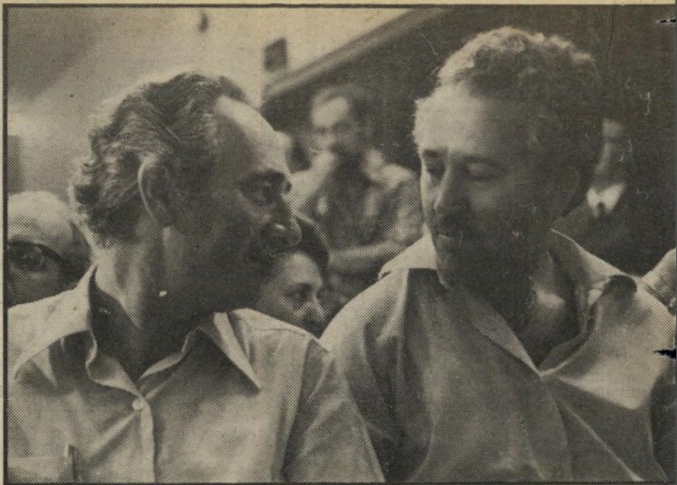
יעקובי עצמו כותב, בסוף מאמרו, ש"אלה מיסגרות, ויש להגדיר את תוכנן", אבל לא עושה זאת. כל התמורה והשינוי מצטמצמים, בסופו של דבר, למעין הבטחה עמומה, רפייסטית-קלאסית, ש"אנחנו נעשה את זה יותר טוב, ביתר יעילות". בשורה חדשה, כיוון חדש, שלא לדבר על מהספה מיבנית בחברה הישראלית — אין כאן.

לעומת זאת ניתן למצוא שפע של מליצות. כמה מהן ירחמיאליות (שפל ציוני) ואחרות חדשניות-רפייסטיות (צומת הכרעות). באורח אופייני קורא יעקובי לעיצוב תוכנית כלכלית לאומית חדשה, המעוגנת במדיניות חברתית-ציונית (?) וכלכלית אחרת, אך אינו מציין באיזו מדיניות מדובר. הוא אף אינו בוחל במישפטים מרובעים כמו-כפיסיקאי חובב אני מאמין בצורך בכיסוס מרכזי-כובד, שיבלום את הכוחות המאיימים על שלמות החומר.

כאסח של

אחדות לאומית

שנה האחרונה החריפה ביקורתו של יעקובי על ממשלת

יעקובי עם פרס אי-אפשר לרבע את המעגל...

להגיע, בעמל רב, לסוף המאמר, את התרופה הרפייסטית הי

באה:

● שינוי מדיניות ודפוס-פעולה — איזה? יעקובי אינו מפרש.

● סדר-עריפות חדש בתקציב — לפי איזה קריטריונים? סותם ואינו מפרש.

● עידוד ייצוא ותעשיות עתירות-טכנולוגיה — איך? לא ברור.

● מדיניות מחירים יציבה לסובי סידיות למוצרים ושירותים — איך? איזו? אין תשובה.

● תכנון כלכלי-לאומי למיספר שנים — באיזה כיוון? מהי המשמעות המדינית, או הכלכלית-חברתית של

התכנון? הוזה? שתיקה.

לעומת זאת מדבר יעקובי על הסכם חברתי-כלכלי לשנתיים בין העובדים, המעסיקים והממשלה. בכך, וגם ברברים אחרים, אין הוא חורג מרכו של יגאל כהן-אורגה. כיצד יוגשם יעד

לפני יותר משנתיים, בינואר 1982, פירסם גר יעקובי מאמר ביומן דבר, שנשא את הכותרת הטיפוסית "מילכוד כלכלי ומוצא". בעברית טובה ומנופה, אך כסיגנון כבר ודימרדים, ירד יעקובי על קברניטי הכלכלה של הליכוד. מלאכה קלה, יחסית, שכן הכל יודעים שאלה הקדיחו את תבשילם. כל שרייה-אוצר נכשלו, האינפלציה ממשיכה לדהור — הרברים יודעים. בחלק המסכם של מאמרו מציע יעקובי "פיתרונות". כרגיל, בשורה קטנה מאוד, אחרי הציפיות שנוצרו עליידי ביקורתו המוחצת.

צריך שינוי, גורם יעקובי (האסכולה שלו, רפיי, הקדימה בהרבה את דיש של יגאל דיין ואמנון רובינשטיין בשיווק מליצות כמו "תמורה" ו"שינוי", כשדובר, בסך-הכל, על רפורמי מות מינהליות באופייני, והוא מציע לקורא החרוץ, שהצלחה

יעקובי בפתח מישרדי-האוצר בתל-אביב לרדת כאסח על הציבור?

בריאות

גד יעקובי סבל בעבר מבריאות לקויה. דלקת פרקים שהסתבכה לבעיות לב, שהצריכו ניתוחים מסובכים, אויביו במישרד-התחבורה התלוצצו באכזריות, ש"אפילו הלב שלו דחה אותו".

למעשה, התגבר יעקובי על מחלתו באומץ רב. עבד קשה לאורך כל הדרך. בשנים האחרונות חל שיפור רב במצב בריאותו. והוא מתפקד היטב, אולי יותר מרוב חברי הכנסת. הנהנים מבריאות טובה יותר.